

var borte, syntes hun, at der blev saa underlig tomt i Præstegaarden, og Resten af Dagen sneg sig hen for hende, uden at hun rigtig kunde finde Hvile noget Sted. Hun flyttede sig fra Stol til Stol, fra Stue til Stue og begyndte at føle det som en Ulykke, at hun nogensinde havde lært ham at kende. Denne Uro og Usalighed, der var hendes Natur saa fremmed, pinte og beskæmmede hende. Tilslidst sad hun ved Vinduet inde i sit eget lille Kammer og stirrede fortabt ud i Haven, hvor Solen i sin Nedgang forblødte bag de rim-hvide Træer.

Hun tænkte paa en eventyrlig Skikkelse — en Sagnhelt, som Per havde kaldt frem i hendes Erindring, og hvis Billede siden havde forfulgt hende. Med sit indesluttede Væsen, sit blege Ansigt, sit store, mørke Skæg og disse underlige Havmandsøjne havde han mindet hende om „Den flyvende Hollænder“, som hun for et Aarstid siden havde hørt i København. Og hun lagde pludselig Hovedet ned paa sin Arm og tænkte, at hun dog vistnok alligevel elskede ham, endda hun ikke var glad.

Hun ventede bestemt, at den næste Dag vilde bringe Afgørelsen. Sammen med Forældrene var hun buden til Middag paa Kærsholm, og saa vidt hun vidste, vilde der ikke komme andre. Men tidlig om Morgen kom Stafetten fra Herregaarden og meldte Afbud; Hofjægermesteren var om Natten bleven alvorlig syg af sit Maveonde.

Om Eftermiddagen kom Hofjægermesterinden selv, ledsaget af Per, for at gøre Undskyldning. I Samtalens Løb gjorde hun en Hentydning til de fire Bønders Besøg i Præstegaarden den foregaaende Dag og udtalte, at der nok allerede i nogen Tid havde været Tale om at indvarsle til et nyt Møde angaaende Strømreguleringsplanen, hvad hun oprigtig glædede sig over.

„Sagen gaar saamænd nok i Orden,“ sagde hun. „Og vi faar Lov til at beholde Hr Sidenius her.“

Pastor Blomberg, der gik frem og tilbage med Hænderne paa Ryggen, standsede ved disse Ord med et alvorsfuldt Udtryk.

„Ja,“ sagde han. „Jeg vil heller ikke opgive Haabet om, at Fordragelighedens Aand tilslidst skal sejre i denne Sag.“

Præstefruen sagde ingenting. Hofjægermesterinden derimod blev mere og mere veltalende, og det viste sig nu, at hun havde et helt Arrangement for Pers Fremtid færdigt i Hovedet.

„De husker nok den lille hvide Villa inde ved Stationen.